

Grillperspektivfilosofen

Av

Seppo Myllylä

Kärleken är verkligen en mystisk händelse. Finns det något annat i världen som kan skapa en så stor personlighetsstörning som kärleken hos människor. När människor blir kära förändras personen och den käre tittar på sin förälskelse som om det inte fanns något fel alls på den älskade.

Om det skulle vara insekter som blev förälskade på samma sätt som människan skulle deras värld upphöra och upplösas i miljontals bitar som gled ut i rymden. Tänk er ett bi som blir kär i ett annat bi. Vad skulle hända med det kärlekstörstande biet? Han skulle nog sluta med att samla nektar och sprida pollen och bara surra efter sin älskling. Hela bisystemet skulle stanna upp och det skulle bli ett kaos.

Man säger att kärleken är blind. Medan den förnuftiga människan ser den nakna sanningen ser den nyförälskade bara blå himmel och sol när hon ser på sin kära. När kärleken går bort och den dör försvinner också illusionen av att allt är perfekt hos den man är kär i. Allt som man idealiserat hos den andre försvinner på samma sätt som solskenet försvinner när de svarta molnen blir synliga. Eller brutalt sagt så var kärleken som ett plåster av skinn som dolde den fula sårskorpan som kom fram när kärleken försvann. Den som man hade varit kär i står plötsligt där naken med sina brister som är större än man kan älska.

Så har jag upplevt mina förälskelser sa grillperspektivfilosofen till mig. Han var en gammal gubbe då med långt vit hår som nådde till axlarna. Håret var så slätt att man skulle tro att han kammade håret flitigt varje morgon men han sa att håret var som den var utan att han behövde kamma den. Den är som den är precis som jag som jag är.

Grillperspektivfilosofen var väldigt intresserad av kärlekens mysterier. Han började berätta för mig om den rödhåriga. Hon var väldigt vacker sa gubben och jag blev kär i henne. Hennes beteende var först okej också. Att hon kallade mig för pucko gjorde mig inget. Jag kunde svälja det så länge jag var kär. Bara så länge jag fick vara tillsammans med henne. Men till slut blev hennes beteende för mycket. Även kärleken behöver sitt bränsle för att överleva. Det blev allt mindre bränsle på grillen från min rödhåriga kärlek för hon öste på med oförskämdigheter mot mig. Och som du vet sa gubben; om man öser på med vatten över elden så blir den stormande elden till en liten låga som till slut slocknar och glöden blir kall. Om man nu vill se kärleken ur ett grillperspektiv sa gubben.

Kärleken är verkligen en allvarlig personlighetsstörning menade grillperspektivfilosofen. När jag vid tretton års ålder blev kär för första gången i en tjej som gick i min klass så blev jag en tjuv avslöjad gubben. Det var inte tjejens fel, men jag hade inga pengar och tjejen var den vackraste som jag hade sett.

Med mina långa öron hade jag snappat in samtal från äldre killars prat att man ska ge tjejer smycken för att visa att man tycker om dom. Jag stal ett armband med pärlor som jag tyckte var fin från en affär. Jag tordes inte ge henne smycket själv så jag övertalade en klasskamrat att ge henne som gjorde det medan vi gick på gatan till skolans matsal vid lunchtid. Jag gick bakom henne ungefär tio meter och såg min kamrat ge henne smycket. Hon släppte genast armbandet på gatan. Jag var förkrossad. Och när jag kom fram till det ratade armbandet trampade jag på den och krossade den som hon krossade min kärlek till henne. Jag var inte längre kär och i mitt oförälskade nyktra tillstånd såg jag henne i ett annat perspektiv. Hon var inte lika vacker längre. Tjejen hade börjat utveckla hår i armarna och en antydning till en liten mustasch hade börjat synas på henne. Hon hade visst någon slags hormonstörning och jag var räddad den gången.

Grillperspektivfilosofen tyckte att det verkligen var mystiskt att man kunde få en sådan personlighetsstörning att man tycker att den andra som man är kär i är det vackraste man sett.

Den enda gången jag vet att något sådant sker när man inte är kär är när man fått i sig några öl eller några glas vin sa gubben. Fast då tycker man att man själv också är vacker. Man blir liksom autistisk menade han. Och man tittar på sig själv i spegeln i toan efter att man tömt vattenlasten från de nyss druckna ölen i holken. Man speglar sig och tycker att man ser riktigt bra ut. Man är i ett autistiskt tillstånd och det handlar bara om en själv och ens egna känslor.

Efter ett tag av speglande går man tillbaka till festen och tycker att tjejen som sitter närmast ser riktigt bra ut. Ett par öl till och hon är dessutom väldigt trevlig att prata med. Tjejen själv har tagit några glas vin och hon känner att allt är vackert också. Och hon är glad och jag är glad och hela världen är glad och vacker. Och jag hamnar i sängen med henne och vaknar nästa morgon och upptäcker att jag har knullat med en sårskorpa säger gubben upprört.

Personlighetsstörningen har brutits och man är frisk när man inser hur den andra ser ut i verkligheten på morgonen menar grillperspektivfilosofen. Lite groggy är man ju erkänner gubben, men vid alla sinnens funktionella bruk. Detsamma gäller för tjejen. Hon ser mig också i ett nytt ljus och upptäcker vilken sårskorpa jag är. Vi är generade och vi klär på oss och säger adjö. Grillpartyt är slut och så är den dagen förstörd.

Gubben började prata om sin andra tjej. Jag träffade henne i Finland och blev genast kär i henne. Jag hade flyttat dit när jag var sjutton år gammal för att liksom ta reda på mina rötter, men så träffade jag en söt brunett och blev våldsamt kär i henne.

Min personlighetsstörningsförälskelse var annorlunda den här gången. Jag hade varit ensam en tid. Det var inget bra för en ung människa. Min kärlek växte till en stor flammande eld som var större än jag kunde bemästra. Och kärleken var så het på grillen att elden flammade högt upp till nivån där flaggan vajade på stängen. Elden slickade verkligen farligt nära flaggan som böljade hastigt med vinden precis som om flaggan ville undkomma den farliga och destruktiva lågan. Så het och farlig var min kärlek till brunetten.

Det förhållandet var en katastrof sa gubben. Jag hade varit ensam en längre tid och törstade efter närhet med brunetten. Jag var nyförälskad och slutade att fungera som människa. Jag var som det där tokiga biet ni vet. Brunetten tyckte i början att jag uppförde mig som en trevlig kramvänlig björn. Jag gav henne möjlighet att andas då, ja lite grann i alla fall, men sedan blev jag så passionerad förälskad i henne att jag inte gav henne luft alls. Jag hade bara henne i tankarna och sedan blev jag misstänksam och fruktansvärt svartsjuk. När hon sa att hon

skulle plugga en fredagskväll med sin väninna blev jag misstänksam för det var dans i den lilla kommunen. Ingen sjuttonårig tjej pluggade på en fredag i en liten kommun när det var dans. Jag gick dit och såg brunetten med en annan kille.

Jag blev förkrossad ännu en gång. Och det värsta var att jag blev en lipsil. Jag hade varit ensam och blev ensam igen. Och jag grät för hon hade krossat mitt hjärta och kanske grät jag lite mera för att jag blev ensam igen sa grillperspektivfilosofen.

Jag borde inte ha fällt tårarna efter det att jag hade tillfrisknat från personlighetsförstöringen med brunetten sa gubben. Jag borde ha spöat upp killen som hon hade varit otrogen med och givit tjejen en örfil och sedan slagit sönder några stolar och krossat några ölglas och sedan skaffat mig en annan tjej och visat upp henne för brunetten och skrattat henne ansiktet. Jag borde ha sett allt ur ett grillperspektiv och skaffat mig en ny grill och hållt bränsle i den. En slocknad kärlek kan flamma upp i en annan kärlek. Men jag gjorde inte det för jag blev som förlamad för jag var i en annan personlighetsstörning. Jag blev sjuk.

Det dröjde ett tag innan jag blev kär igen och det i en riktig ful tjej som var väldigt frikostig med sin kärlek och kropp till andra män. Hennes storebror varnade mig för att hon inte var något att ha för hon knullade till höger och vänster med unga och gamla män. Och det fick jag se med mina egna ögon när jag ertappade henne med det. Jag fick känna av hur det var att ha ett förhållande med en kvinna som betedde sig som hon var medlem i lätta gardet. Den kärleken och personlighetsstörningen blev inte djupvarig och den grillen hamnade i gränden där den hörde hemma sa gubben med bister stämma.

Den vithåriga gubben erkände att han på något sätt hade förändras. Den där rödhåriga som han berättade om i början var den sista tjejen han var förälskad i. Elden slocknade på grillen nästan direkt med henne. Jag har aldrig blivit kär igen och ärligt talat sa gubben att han inte kunde se sig i rollen som en gammal man där han satt med en gammal tant och höll henne ömt i handen som om han vore nyförälskad.

Och gubben fortsatte och sa att den galna tiden då jag var förälskad och pussades och hånglade med min tjej ogenerat i kassakön i en affär var uteslutet. Jag har blivit en tråkig och mogen gubbe. Jag hade ett par förhållande till efter den rödhåriga. Även om jag hade kul så infann sig aldrig någon flammande kärlek. Kvinnor är härliga, men kärleken är så fan besvärlig att det ger biverkningar långt efter att kärleken med följande personlighetsstörningar har ebbat ut menade grillperspektivfilosofen. Men ändå många gånger när jag har träffat någon trevlig kvinna har jag ställt mig frågan: Kan det bli en bra grill eller inte?